

MADS PEDER
NORDBO

LEDVÝ STRACH

LEDOVÝ STRACH

Pigen uden hud © JP/Politikens Hus A/S, København 2017

Vsachna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Weberová, 2018

Cover © Kreatika s.r.o., 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7642-498-2 (pdf)

Mads Peder Nordbo
LEDOVÝ STRACH

VENDETA

GRÓNSKO

Lovec

Malersuisoq

1. KAPITOLA

Tasiilaq, východní Grónsko
14. října 2014

Tupaarnaq hleděla na kraj města a svah klesající k moři. Rozptýlené skupiny červených, zelených, modrých a žlutých dřevěných domků zářily oranžovými odlesky podzimního slunce. Moře mezi městečkem a horami na opačné straně fjordu bylo plné ledových ker. Některé se opíraly o dno; jinými pohyboval příliv a odliv. Dlouhé jazyky sněhu na horách sahaly na mnoha místech až dolů k moři. Brzy už pod sebou pohřbí všechno.

Sedávala tam den co den. Blízko stezky, kterou tu za desetiletí vyšlapali lovci a jejich kořist. Viděla odtud skoro na všechny domy v tomhle městě, které nenáviděla víc než jakékoli jiné místo. Viděla, kam míří auta jedoucí od heliportu, a přes puškohled rozeznala i to, kdo kam vchází a kdo odkud vychází.

Kus od ní stáli dva Gróňané, kteří před pár minutami sešli ze stezky, aby se jí obloukem vyhnuli. Jeden z nich teď ukazoval jejím směrem a druhý přikyvoval.

Oba měli na rameni pušku, v rukou nenesli nic. Na opasku jim nevisela žádná kořist a batohy měli splasklé.

Ale o tom se nebavili. Bavili se o ní. Nikomu nebyla po chuti žena s puškou. A už vůbec ne taková, co den za dnem jen tak vysedává u lovecké stezky.

Tupaarnaq nepochybovala o tom, že většina lidí v Tasiilaqu ví, kdo je, přestože ji nikdo nikdy nepozdravil ani s ní nemluvil.

Zavřela oči a přejela si rukou holou hlavu. Kůže byla na omak chladná. Hladká. Kdyby jí dokázalo být zima, tak by jí teď určitě zima bylo – seděla bez hnutí a čekala tu už dlouho. Bylo kolem nuly. Nebo možná trochu pod. Zhluboka se nadechla. Vzduch jí připadal očistný.

V Tasiilaqu nikdo nikdy nic neviděl a nikdo nikdy nic neřekl, přestože každý všechno věděl.

Tupaarnaq pod černým oblečením napnula svaly. Nejprve na pažích, pak na prsou, na bříse a na nohou. Skousla zuby. Sevřela čelisti. Pod příkrovem tetování se veškeré šlachy v těle napjaly a pak zase uvolnily.

Přes holou lebku jí vanul ledový vítr. Vydechla a otevřela oči. Ti dva muži tam dosud stáli. „Co čumíte?“ houkla. Její dech vytvořil ve vzduchu před rty obláček. Sáhla po pušce. Chladné dřevo a ocel byly hladké. Čisté. Dala si pušku před sebe a pravou rukou natáhla závěr. Zcela klidně přiložila pažbu k rameni a namířila na ně.

Jeden z nich okamžitě sejmul pušku z ramene, ale nestihl na ni ještě ani namířit, a ona už vystřelila.

Muži sebou cukli, ozvěna výstřelu se valila po svahu hory za jejich zády.

„Co to sakra děláš, ty pitomá krávo?“ vykřikl jeden z mužů a rozhodil rukama. „Táhni, odkud jsi přišla!“

Sklonila pušku. Druhý muž na ni taky něco křičel, ale neposlouchala ho. Její pohled směřoval k pokrouceným rostlinkám vrb rostoucím kousek od nich.

„Hej!“

Odlepila pohled od země, pohlédla mu do očí a vykročila směrem k nim. Pušku si hodila na záda.

„Nechceme tě tady,“ pokračoval ten chlap. „Táhni domů.“

„Já nikdy žádný domov neměla,“ odpoví.

„Jó, to člověk většinou nemívá, když vyvraždí celou rodinu,“ pokračoval ten chlápek. Hlas se mu trásl.

Tupaarnaq se zastavila. Teď od nich nebyla dál než pět metrů. Ten, který na ni křičel, držel pořád pušku před sebou. Pevně ji svíral v ruku.

„Já zabila jenom jednoho,“ odvěti Tupaarnaq. Svaly pod kůží jí proběhne zachvění. „A ten nebyl člověk.“

Muž zvedne pušku k výstřelu. „Co to kecáš, ty lhářko...“

„Stop,“ mírní svého přítele ten druhý a položí mu ruku na rameno. „Nemůžeš ji jen tak zastřelit.“

„Taková vražedkyně je všem ukradená,“ zavrčel chlap držící pušku a hleděl na ni kolem zaměřovače.

„To nejde,“ domlouval mu ten druhý.

Tupaarnaq si odfrkla a přejela prchlivého muže pohledem od hlavy k patě. „Jsi stejně prohnitý jako tvůj bratr.“

„Byl to tvůj táta,“ zakřičí muž.

„Byla to svině,“ odvěti Tupaarnaq. „Já nikdy žádného tátu neměla.“

Muž zařval a namířil pušku na skálu tyčící se pár metrů od Tupaarnaq. Vyprázdnil zásobník ránu za ranou.

Výstřely těžce visely ve vzduchu. Tupaarnaq hučelo v uších. Na místech, která projektily zasáhly, se zvedly obláčky prachu a prachového sněhu.

Zavrtěla hlavou. „Jsi úplně stejný jako tvůj bratr.“

Druhý muž zatahal střelce za bundu. Přes rameno svého přítele pohlédl na Tupaarnaq. „Odejdi,“ řekl tlumeně. „Lidi kvůli tobě ztrácejí klid a nervy.“

„Vrátím se do Nuuku, až to tady dokončím,“ odvětila a znovu vykročila směrem k nim. Sklonila se k zemi a zvedla z nízkého arktického podrostu mrtvého zajíce. Bílý zimní kožíšek měl potřísněný krví.

Čekala tu už skoro dva měsíce, jednou se tu ten chlap musí objevit, tím si byla jistá. Jednoho dne půjde směrem k ní po stezce a ona ho zastaví, jako zastavila svého otce toho dne před více než dvanácti lety, když přišla domů a našla ho sedět vedle mrtvol své matky a mladších sester. V ruce držel pušku. Když mu párala břicho, křičel jako na lesy. Nakonec mu prořízla hrdlo. Krev. Její otec už dávno hnije v hrobě. Teď je na řadě Abelsen.

Experiment

Misiliut

2. KAPITOLA

Vojenská základna Thule, severní Grónsko
13. února 1990

Těla pěti mužů sedících mlčky ve sněhu obepínala tma. Při posledním provedeném měření ukázal teploměr minus 13 stupňů a kvůli větru, který strhával vrchní vrstvu sněhu a honil ho ve vzdušných vírech kolem nich, byl mráz ještě mnohem kousavější.

Tom hleděl dolů na své tělo. Sníh se usadil na mnoha místech v záhybech bavlněného spodního prádla. Zpočátku se sníh tělesným teplem rozpouštěl, ale teď byla kůže pod tenkou vrstvou oblečení tak studená, že na ní sníh zůstával ležet. Cítil, jak látka ztvrdla. Přimrzla k pokožce.

Rozhlížel se po ostatních. Tři kamarádi ze základny a mladý Grónan, Sakkak, z osady Moriusaq. Nikdo z nich na sobě neměl nic jiného než bílé armádní spodní prádlo. Tělo, paže i nohy jim pokrývala tenká bavlna a na nohou měli všichni modré tenisky. Na obočí a krátkých vlasech se jim usadil sníh. Jako ledové perličky na kožiše. Kůži měli bledou. Vlasečnicím se nedostávalo krve.

Sakkak se třásl po celém těle a těžce oddychoval. Vteřinu co vteřinu zatínal a zase povoloval ruce. Pumpsal.

Sakkaka přibrali do rozjetého pokusu jako pojistku, dnes s nimi byl poprvé. Potřebovali s sebou mít někoho, jehož tělo reaguje normálně.

Tom zavřel oči. Cítil úder srdce. Krev pod kůží. Srdce bilo pomalu. Líně. Pulz byl nízký. Tělo ho stále bolelo, ale už ne tolik jako během prvních týdnů pokusu.

V těle měl zahryznutý pocit, že umře. Mozek instinktivně bojoval s chladem. Pokaždé, když seděli venku na mrazu, cítil, jak tělo prochází jednotlivými stádii, která ho mají zachránit před smrtí. Svalový třas. Zvýšený pulz. Plíce snažící se získat víc kyslíku. Pobledlá kůže.

Dokud nemají nad oběhem krve v podchlazeném těle úplnou kontrolu, představuje Inuit jejich pojistku proti smrti. Jakmile se Gróňan silně roztrásl a zbělely mu prsty a ušní lalůčky, bylo třeba jít dovnitř, protože to už bylo téměř na hranici. Na ostatních sice nebylo znát, že mrznou, ale ke kritickému bodu se určitě blížili také.

Mezi baráky se proháněl severák a nárazy větru jimi cloumaly. Tom stočil pohled vzhůru. Obloha byla zatážená, šedá a černá. Nikde ani světýlko. Jen krystalky sněhu. Dotkl se špiček prstů. Připadaly mu cizí. Neřadilo mu, že se dotýká sebe. Natáhl ruku dozadu a zabouchal na vnější stěnu dřevěného baráku. Když se pohnul, zapraskalo mu v kloubech.

Volali je dovnitř jednoho po druhém. Jako první šel Sakkak. Pak Briggs. Bradley. Reese. Seržant Cave. Nesměli čekat uvnitř. Měřiče jim bylo třeba připevnit okamžitě po přechodu z chladu do tepla.

Tom zhluboka nabral vzduch do plic, když vstoupil do domu. Teplo mu připadalo intenzivní a okamžitě ucítil pod kůží na celém těle bodání a píchání.

Ostatní seděli na dlouhé lavici ve stejné místnosti. Jejich těla pokrývaly malé gumové polštářky propojené přes tenké elektrody s řadou analytických přístrojů stojících za nimi.

Tom se ztěžka nadechl a stáhl ze sebe spodní tričko i dlouhé spodní kalhoty, takže tam teď stál pouze ve slipech. Posadil se na své místo vedle mladého Grónana a ucítil, jak i jemu přitlačují na kůži gumové polštářky.

Sakkak na Toma pohlédl. „Vy jste Dán?“

„Ne, ale umím dánsky.“

„Ti ostatní dánsky nemluví,“ pokračoval Sakkak. „Ani grónsky.“

„Jsou odsud ze základny,“ upřesnil Tom. „Američani.“

„Já se jmenuju Sakkak,“ oznámil mu mladý Inuit s úsměvem. „Dánština mi taky moc nejde.“ Třel si stehna a odkašlal si. „Vy jste tu taky prvně?“

„Ne.“ Tom ztěžka dýchal nosem. „Už na tom pracujeme skoro dva měsíce.“

„Pane jo,“ vyvalil na něj Sakkak oči. „To je teda dlouho.“ Stále si dlaněmi třel stehna.

„Během měření bychom měli sedět bez hnutí.“ Tom pohlédne na Sakkaka. „Já se jmenuju Tom.“

„Bydlím se svojí holkou v Moriusaqu,“ pokračoval Sakkak.

Tom přikývl. Nebyla to pro něj novinka.

„Živím se lovem.“

Tom pohlédl na tělo mladého Inuita. Kůži měl červenou a posázenou bílými tečkami. Stále se třásl.

Sakkak stočil pohled k temným oknům. „Moje milá se jmenuje Najakar. Je jí dvaadvacet a jsme spolu skoro

tři roky.“ Tělem mu proběhne zachvění. Tiše se zasměje. „Pochází ze Savissiviku. Seznámili jsme se díky tomu, že se toho léta v Moriusaqu scházeli mladí z mnoha dalších osad. Já právě zabil svého prvního ledního medvěda a Najakar ho měla vyvrhnout. Moc dobře jí to nešlo, a tak mě poprosila o pomoc, ale já si tím taky nebyl zrovna jistý, takže jsme tam nakonec stáli celí upatlaní od krve. Podívali jsme se na sebe a rozesmáli se.“ Sakkak pohlédne zpátky na Toma. „Letos mi porodila syna, jmenuje se Nukannguaq. Jsem hrozně šťastný, že ho máme.“

„To zní skvěle,“ řekne Tom. „Já mám taky syna, ale je s matkou v Dánsku. Jsou mu tři.“

„V Dánsku?“ ujišťuje se Sakkak. „Tak to za ním musíš jet brzy na návštěvu. Syna musí vychovávat táta. Synové bez otců se nemají od koho učit... Nukannguaq má mě.“

„Musím nejdřív dokončit tohleto,“ řekne Tom a pokývne k přístrojům a vědcům zapisujícím naměřené údaje.

Sakkak se usměje. Ale pak se zamračí. „Nechápu, proč je mi tak hrozná zima, zatímco vám ostatním ne?“

„Seržante?“

Tom se otočí přes rameno.

„Co to říká ten Eskymák?“ pokračuje hlas za jeho zády anglicky.

„Vypráví jen o své přítelkyni a synovi,“ odpoví Tom.

„Nemohl bys mu říct, ať sklapne?“

Tom se otočí zpátky k Sakkakovi. „Máme být ztiha.“ Pokývne ke gumovým polštářkům připevněným na paži. „Ruší to měření.“

Sakkak sklopí pohled k nohám. „Možná ty prášky zabírají líp na vás bílé.“

Tom zavře oči a stáhne se do sebe. Pod kůží pořád cítí mravenčení. Krev se probouzí. Začíná zase volně proudit. Tentokrát seděli venku přes hodinu a on ani na okamžik neměl pocit, že mu je zima. Tělo měl ztuhlé, a když vstal, bolelo to, ale žádný chlad necítil.

3. KAPITOLA

„A pokud jde o agresivitu?“

Tom pohlédl na výzkumnici. „Nejsem si úplně jistý, ale určité změny tu jsou.“

Zbyli v místnosti už jen tři. Tom a biochemici, Christine a Lee. Sakkak, Briggs, Bradley a Reese odešli, jakmile je odpojili od analyzačních přístrojů.

„Vlastně jsem si jistý,“ pokračoval Tom. Pohlédl do svých záznamů. „Pokud jde o náladu a vztahy s ostatními, za poslední měsíc se to markantně změnilo.“

„K horšímu?“

„Ano, k horšímu.“

„Také naše data ukazují zvýšenou aktivitu v amygdale,“ dodala Christine. „A měření, která jsme provedli především, ukazují výrazně zhoršené spojení mezi amygdalou a čelními laloky.“

„Což odpovídá tomu, že jsme čím dál tím agresivnější?“ ujišťoval se Tom.

„Přesně tak,“ ujistila ho Christine. „Přesně s takovým obrazem se setkáváme u převážné části pachatelů násilných trestných činů... ti právě mívají zhoršené spojení mezi amygdalou a čelními laloky a objevují se u nich záchvaty vzteku... a hrubé násilí.“

„Je to horší, než jste čekali?“ zajímá se Tom.

Christine přikývne. „Vzhledem k tomu, že ten lék užíváte pouhý měsíc a půl? Ano, je.“

„Zároveň však můžeme konstatovat, že se významně zvýšila vaše odolnost vůči chladu,“ doplní Lee. „Naše data hovoří naprosto jasně: V tomhle ohledu jsme skutečně úspěšní, obzvlášť poté, co jsme nasadili dvojitou dávku.“

„Bohužel ovšem zesílily i vedlejší účinky,“ podotkla Christine.

„To je pravda,“ uznal Lee. „Ale pokud jde o mě, výsledky vítězí nad mými obavami.“

Tom pokrčil rameny. „Nedokážu úplně posoudit ostatní účastníky, ale je patrné, že se všichni drží víc stranou a vyhýbají se kontaktu a hovorům s ostatními.“

„Vy také?“

„Ano, nemám pořádně na nic chuť a ráno mě rozčilují úplné maličkosti, ale dokážu se ovládnout.“

„Vlastně bych vám rád opět zdvojnásobil dávku,“ oznámí mu Lee.

Tom pohlédne do svých poznámek. „Dobře.“

„To je příliš brzy,“ namítne Christine. „Musíme nejprve vyčkat, jestli se to zhoršení stabilizuje.“

Lee přikývne. „A Sakkak? Budeme mu dál dávat placebo, nebo ho zapojíme naplno?“

„Placebo,“ vyhrkne Christine. „Dávat ty prášky civilní osobě je ještě moc brzy.“

Tom si mne čelo. „Mohli bychom taky upravit složení.“

„Myslím, že bude lepší na to teď nesahat,“ odmítne to Lee. „Za dva týdny zvýšíme dávku a uvidíme, co ukáže měření. Změna složení by do výsledků vnesla zmatek.“

„Souhlasím,“ přitaká Christine. „Cokoli jiného by bylo příliš riskantní. Pokud by to zhoršení mezi amygdalou a čelními laloky pokračovalo, mohlo by to vést až k výpadkům vědomí a psychózám.“ Pohlédne Tomovi do očí. „Stejnou dávku přece berete i vy.“

„Já vím.“ Tom sevře hřbet nosu mezi rukama. Pro-mne si oční víčka. „Souhlasím se zvýšením dávky.“

4. KAPITOLA

Vojenská základna Thule, severní Grónsko
27. února 1990

Tom natáhl ruku a posunul špiona těsně k jednomu z Briggsových červených kamenů ve hře Maršál a špion. Tázavě k němu zvedl oči.

„Bum,“ řekl Briggs.

Tom spokojeně přikývl. „To jsem si myslel.“

Briggs posunul jeden ze svých kamenů na políčko vedle bomby.

„Tři hvězdičky?“ vyzvídal Tom.

„To ti tak zrovna povím.“

„Když to půjde, tak to půjde,“ pokračoval Tom a přisunul za svého čtyřhvězdičkového důstojníka nacházejícího se v blízkosti Briggsových bomb minéra.

Briggsovi se roztřáslы nohy. „Do prčic, nedokážu se na tu kravinu vůbec soustředit.“

„Právě proto to hrajeme,“ odvětil Tom.

Briggs přejížděl očima po kamenech, jako by byly živé a neposlouchaly ho.

„Tak už táhni,“ vyzval ho Tom. „Stejně vždycky vyhraju.“

„Debilní hra,“ ulevil si Briggs a kopl do stolu, až se několik kamenů překotilo.

Tom vzhlédl od herního plánu. „Hele, uklidni se.“

„Já už nemůžu,“ namítl Briggs. Dýchal krátce a rychle. Hrudník mu pod šedou mikinou jezdil nahoru dolů. „Ty pokusy z nás dělají trosky.“

Tom vstal a přešel k jedinému oknu v místnosti. Venku byla černočerná tma, přestože bylo odpoledne. Sníh sahal až ke spodnímu okraji okna. Otevřel ho. Bylo minimálně minus patnáct stupňů. Obklopil ho čistý vzduch. Pronikl mu až hluboko do plic. Ale necítil chlad, přestože při pohledu na paže viděl, jak kůže při setkání s mrazem okamžitě zareagovala. Ponořil ruce hluboko do závěje pod oknem a bradu si opřel o jeho dřevěný rám.

„Co to sakra děláš?“ zeptal se Briggs.

„Vůbec nic necítím,“ konstatoval Tom. „Necítím vůbec žádný chlad... To je nádhera, ne?“

„To je ti akorát tak k prdu, když si tím zároveň smažíš mozek,“ zvolal Briggs. „Koukni na moje ruce, krucinál!“

Tom vytáhl ruce ze sněhu a otočil se k Briggsovi, který k němu natahoval paže.

„Jak mám do prčic něco dělat, když se mi takhle třesou,“ pokračoval Briggs. „A nahoře v hlavě to jde taky všechno do háje... To snad není možné, že se toho musím účastnit.“

Tom si pomalu přešel rukama po obličeji. Připadaly mu vlhké, ale ne studené. „Mám ti sehnat něco na uklidnění?“

„Cože? Něco na uklidnění... Ne. Těch chemických koktejlů už mám plné zuby. Chci vypadnout. Definitivně.“

„To není tak snadné,“ namítl Tom.

„Na to kašlu,“ odsekl Briggs. „Vždyť z nás brzo budou trosky... a kvůli čemu? Abychom mohli maširovat po Arktidě a nezmrzl nám přitom zadek?“ Rozhodil rukama. „Vždyť tady chcíp pes. Co v týhle podělaný zemi sakra vůbec děláme?“

„Tady nejde o Grónsko,“ namítl Tom. „Odolnost proti chladu s sebou nese obrovské možnosti... Neandertálci byli odolnější než my, a pokud se nám tenhle genom podaří probudit, tak...“

„Neandertálci?“ skočil mu Briggs do řeči. „Sakra, Tome. Kdyby na tom byli tak skvěle, tak by snad kruci nevymřeli, ne?“

„Klima se neustále mění.“

„No jasně, je čím dál tepleji... Děkuju pěkně, že si můžu nechat usmažit mozek kvůli odolnosti proti chladu, abych se mohl pěkně potit a dívat se, jak ledovec kolem nás taje.“

„Klima se zase otočí,“ uvažoval Tom. „A může to přijít nečekaně, ale to je fuk, protože v tomhle pokusu jde o situaci teď a tady. Pokud se nám podaří vytvořit odolnost proti chladu medicínsky, posílí to veškeré arktické jednotky NATO a navíc to může otevřít cestu novému osídlení: lidé z přelidněných rovníkových oblastí postižených suchem by mohli začít nový život v chladnějších, ale řídko osídlených arktických oblastech.“

„Tady by přece žádný normální člověk nikdy nežil,“ vykřikl Briggs a bouchl pěstí do stěny za gaučem tak silně, až se mu na kloubech ruky objevily dvě praskliny. Nevěřícně na ně zíral. „Netuším, co to do mě vjelo. Nemůžu spát. Na každého hned vyjedu, nedokážu se ovládnout. Takhle to dál nejde. Chci z toho ven.“

„... I z Tupilaku?“

„Z Tupilaku se vystoupit nedá,“ ucedil Briggs. „Tupilak jede dál; ale o zimu se musíte postarat vy ostatní.“

Tom pohlédl na vlastní ruce. Třásl se. Zavřel oči. Opatrně si je promnul. Hluboko uvnitř cítil hlodání únavy. „Musí to jít postupně,“ řekl tiše. „Týden budeš brát poloviční dávku a pak to budeme postupně dál snižovat. Jinak to nejde.“

Briggs se posadil na gauč a skryl obličej v dlaních. „Copak nevidíš, co to s námi dělá?“

„Věděli jsme to přece od začátku.“

„Kecáš kraviny,“ odpálí ho Briggs. „My dva si přece sami rozhodujeme, jestli s těmi prášky pojedeme naplno. Bradley a Reese budou holt muset stačit.“

„Ale ne... a o nás dva tu přece vůbec nejde, to sám moc dobře víš.“

„Jo, ale já nechci skončit v blázinci,“ odsekl Briggs.

„Musíme si prostě zvyknout,“ uklidňoval ho Tom. „Ten vztek určitě časem poleví.“

Briggs zavrtěl hlavou. „A jak se mají Annelise a Matthew?“

„Jak to myslíš?“

„No, jestli se v Dánsku mají dobře?“

„Jo,“ odpověděl Tom. „Bydlí v malém městě na venkově, v Tommerupu.“

„A tobě se po nich nestýská?“

„Jasně, že jo.“

„Tak se na tuhle pitomost vykašli a jeď za nimi, než bude pozdě. Musíš mít přece ještě spoustu dovolené.“

Tom zavřel okno. „Sám jsi to říkal: Z Tupilaku se vystoupit nedá.“

Briggs pohlédl na bílou jizvičku těsně nad levým zápěstím.

„To už je let,“ prohodil Tom s úsměvem.

„Tys byl vždycky blázen,“ řekne na to Briggs. „Řízní do hloubky, povídal jsi tehdy. Ať se krev pěkně promísí.“ Vzhledne. „Tehdy jsi nás taky málem zabil.“

Tom zalétne očima k jizvě na vlastním předloktí. „Ty... Kdyby se mi něco stalo, dáš za mě na Matthewa pozor?“

„Co by se ti jako mělo stát?“

„No, kdybych zmizel nebo umřel.“

„Nech toho, já děti nesnáším.“

„Myslím to vážně!“

Briggs zhluboka nabral vzduch do plic a pak zase vydechl. „Já se přece nemůžu starat o dítě.“

„Však ho taky nemáš adoptovat, sakra.“ Tom uchopil levé zápěstí a bříškem palce si mnul jizvu. „Jen bych prostě chtěl, aby sis ho trochu všímal... Na dálku... A objevil se, jen kdyby se namočil do nějakého svinstva... Až budeš mít děti, udělám to pro ně taky.“

„Fajn,“ přitakal Briggs. „Budu na něj dávat bacha... na dálku!“

„Slibuješ?“

„Jo, vždyť už jsem řekl. Ale zůstaň pěkně naživu, jasný? Já na děti nejsem.“ Briggs zavrtěl hlavou a znovu vstal. „Jdu zvedat činky. Jdeš taky?“

„Dneska ne.“

Tom doprovodil Briggse ke dveřím a sám pokračoval na toaletu, kde otevřel zrcadlová dvířka skříňky nad umyvadlem. Vytáhl z ní skleničku bez nálepky, vyklepal dvě hrbolaté pilulky a vložil si je do úst.

Civěl na sebe do zrcadla. Obličej měl úzký. Bledý. Oči na něj tupě zíraly. Jedno z nich svými dvěma zorníčkami. Tu pigmentovou vadu po něm zdědil i Matthew: černou tečku, díky níž se zdálo, že v jednom oku jsou zorníčky dvě. Tom zavřel oči. Blondatá hlavička jeho

syna se na něj usmála. V den, kdy Annelise a Matthew nastoupili v Thule do letadla, aby se přestěhovali do Dánska, se na něj jeho kluk taky usmíval a mával mu. Byl ještě moc malý, než aby pochopil, jak dlouho tatku neuvidí. Jenže na základně už s ním, vzhledem k postupující operaci, zůstat nemohli. Neodvažoval se.

Prášky účinkovaly. Uvolnily svaly. Padl na lino v koupelně a hned od prvního nárazu na zem začal dělat kliky a nepřestával. Už ho to ani nebavilo počítat.

Zaklepání na dveře pokoje ho vrátilo zpátky do reality. Vstal a rychle si opláchl obličej.

Po těle mu stékala voda a pot.

Znovu se ozvalo zaklepání.

„Moment... už jdu.“

Když otevřel dveře, stála za nimi jedna z malých inuitských žen z jídelny. Ruce a hrudník měl stažené a tepalo mu v nich.

Usmála se na něj. „Seržante Cave... Máte telefon... Z Dánska.“

Stíny času

Tarrat toqqortat

5. KAPITOLA

Nuuk, západní Grónsko
17. října 2014

Ve středu odpoledne byl bývalý předseda vlády a samosprávy Jørgen Emil Lyberth nalezen mrtvý v bytě ve druhém podlaží bloku 18. Nuucká policie byla zatím na informace skoupá, našemu listu se však podařilo zjistit, že šlo o násilnou smrt: Jørgen Emil Lyberth byl přibitý k podlaze a tělo měl rozpárané. Žádné konkrétní důkazy nebyly dosud nalezeny, policie se však obává, že Lyberth mohl být zavražděn kvůli svým výrazným postojům ohledně samostatnosti. Policie nyní pátrá po řediteli odboru samosprávy Eriku Abelsenovi a po nedávno propuštěné mladé ženě z Tasiilaqu, neboť lze podle vedoucího vyšetřovatele Michaela Ottesena předpokládat, že by oba mohli okolnosti případu osvětlit.

Matthew odstrčil téměř dva měsíce starý článek, který si tehdy vytiskl z internetové stránky novin Sermitsiaq. Papír byl umazaný a pomačkaný od dlouhého nošení v batohu. Napsal ho jeho kolega Leiff záhy poté, co bylo Lyberthovo rozpárané tělo nalezeno v Tupaarnačině bytě na samém kraji výběžku zastavěného ošuntělými paneláky, pouhých pár týdnů poté, co

se tam Tupaarnaq nastěhovala. Matthew se ve dnech po vraždě snažil nikde moc neukazovat, dokud nebyl Abelsen o pár dnů později polapen a on sám donucen zabít v sebeobraně Ulrika.

Když se s Ulrikem setkal poprvé, byl tenhle mladý strážník usměvavým a ambiciózním mladíkem připraveným kráčet v politických stopách svého nevlastního otce Lybertha, jenomže celý jeho svět se rozpadl a zanikl v krvavém chaosu, když se posléze ukázalo, že Ulrik je ve skutečnosti Abelsenův syn zrozený ze znásilnění a že Ulrikova sestra Tupaarnaq, která si odseděla dvanáct let za vraždu jejich matky a mladších sester, byla nedávno propuštěna a přijela do Nuuku. Zatímco Tupaarnaq obviňovala z vraždy jejich matky a sester jejich otce a Abelsena, Ulrik ze všeho vinil Tupaarnaq. Ji přece našli vedle rozpáraného těla jejich otce zamazanou od krve všech těch mrtvých a ona byla také za všechny čtyři vraždy odsouzena. Ulrik netušil, že jeho skutečným otcem je Abelsen, až do dne, kdy se všechno zhroutilo. Ulrik chtěl Tupaarnaq a Abelsena zabít. Jako děti žili Ulrik a Tupaarnaq ve stejné rodině v Tasiilaqu, ale po vraždě otce, matky a mladších sourozenců je rozdělil nejen Tupaarnačin dlouholetý pobyt ve vězení, ale i Ulrikova bezedná nenávist k ní. A pak se Tupaarnaq vynořila v Nuuku a okamžitě spadla do nového případu vraždy.

Paprsky slunce barvily většinu obývacího pokoje ostře do zlata. Gauč přetékal rozházenými věcmi, protože Matthew ve snaze najít flešku obrátil batoh vzhůru nohama. Proto se teď všechno povalovalo na gauči. Papíry. Fotky. Všechno možné. Protřel si dlaněmi oči. Takový nepořádek. Oči ho v suchém arktickém vzduchu pálily. A dlouhé dny beze spánku tomu taky zrovna

nepomáhaly. Do Nuuku se přistěhoval před čtyřmi měsíci, aby našel klid a řád, ale když koncem léta potkal Tupaarnaq a společně začali štourat do starého případu vražd z pomsty a zneužívání dětí, vymklo se mu to z ruky a najednou stál v prvním patře Jakobova domu a hleděl na Ulrika zabodávajícího Tupaarnaq do boku nůž, zatímco Abelsen seděl přivázaný k židli v obývacím pokoji pod nimi.

Prvních pár dní po těchto událostech a Ulrikově smrti Matthew více méně proseděl v nemocnici u Tupaarnaq, a když se nakonec probírala, přemýšlel čím dál víc nad tím, co se v Jakobově domě stalo. Tupaarnaq krvácející z rány na boku, kam ji Ulrik bodl nožem. Pocit v ruce, když Jakobovou starou harpunou proklál Ulrikovi záda. Zvuk, který se ozval, když zaoblené ostří ulu projelo Ulrikovým hrdlem. Z rány protínající Ulrikův krk se vyvalila krev a stékala mu po hrudi. Tělo přepadlo dopředu a narazilo do podlahy s harpunou trčící ze zad.

Matthewovi do krku stoupala nevolnost. V krátkých záškubech mu ho stahovala. Několikrát polkl a zatlačil zvedající se žaludek a sliny zpátky. Pohlédl k velikým oknům obývacího pokoje a ke dveřím na balkon. Nad Nuuk přivál průzračný podzimní vzduch. Bylo jen pár stupňů nad nulou, silná bouře před pár dny přinesla šlehaající ledový déšť, který zadusil poslední projevy babího léta. Hory plakaly jako nikdy dřív a po skalách se valila voda, takže na mnoha místech vznikaly divoké vodopády.

Matthew vytáhl cigaretu a zapálil si. Pohlédl na ruce. Kouř mu dělal dobře. Zavřel oči a potáhl. Nechal cigaretu viset mezi rty.

Po Ulrikově smrti se vynořila spousta otázek, ale policie a především Ottesen vytvořili dobrý štít. Záhy bylo

ohlášeno, že příčinou smrti nebyla harpuna v zádech, ale proříznuté hrdlo, a proto ho nečekal žádný proces, žádný rozsudek. Zabil Ulrika v sebeobraně, jenomže sám si to takhle nepamatoval. Ulrik hleděl na Tupaar-naq ležící na posteli. Tupaar-naq byla nahá, a když jí Ulrik vrazil do boku nůž, probodl mu Matthew harpunu záda. Tak prudce, že vyjela na druhé straně ven.

Matthew Tupaarnačino odhalené tělo přikryl a přitiskl jí ruku na ránu v boku. Krev tekla mezi vytetovanými listy a jeho prsty a stékala na matraci.

Pak následovaly dny v nemocnici. Roztroušené výsledky. Tupaar-naq, která se pomalu zotavovala, ale pak najednou zmizela z Nuuku úplně, ještě než ji z nemocnice propustili. Svírala mu ruku, a pak byla najednou pryč. Ottesen brzy zjistil, že si koupila jednosměrnou letenku do Tasiilaqu, ale nic víc Matthew nevěděl. Na zprávy mu neodpovídala a nebrala mu telefon. Ještě nebyla zdaleka dost zdravá na cestování, přesto však byla pryč – a mlčela. Zkoušel jí napsat v esemeskách nejružnější věci v naději, že ji přiměje k odpovědi, ale nestalo se tak.

Matthew zahodil nedopalek do hrnku stojícího na stole. Zasyčelo to. Zahleděl se na fotky na posteli. Tina. Její břicho. Ten snímek nebyl o moc týdnů starší než dopravní nehoda, při které byla Tina i Emily v jejím břiše zabity. Přejel rukou po prstýnku schovaném v pravé kapse kalhot. Nedokázal ho odložit, nedokázal se vzdát útěchy, kterou pro něj představoval. Občas ho den nebo dva nechal ležet v šuplíku, ale měl pak špatný pocit, cítil se osamělý a nahý. Tina měla svůj prstýnek na ruce, když ji pohřbili. Všechno šlo tak rychle. Nehoda. Smrt. Tinin pohled, když umírala. Jeho prsty na jejím vypouklém břiše. Život, který zanikl dřív, než vyšel ven.

Většina Matthewových fotek už začínala být pořádně ošoupaná. Některé z nich byly stejně staré jako on. Nejstarší byly ty, na kterých byl jeho otec. Pocházely z vojenské základny v Thule. Z doby předtím, než s matkou odjeli; jeho otec za nimi nikdy nedorazil. Matthew otočil pohlednici, kterou jeho otec odeslal z Nuuku v srpnu roku 1990. *I am not able to go to Denmark as soon as planned. Sorry, love you both.* Kromě fotek ze základny v Thule, na kterých byli většinou otec s matkou pohromadě, byla pohlednice to jediné, co mu po jeho otci zbylo. Poslední známka života.

Uprostřed nepořádku na gauči ležel černý zápisník, do kterého si začal zapisovat své myšlenky. Zapisoval je pro Emily. Cítil potřebu vyprávět jí o životě a o světě, přestože ona se jeho součástí nikdy nestane.

Když se nadechl, chutnal vzduch po kouři. Slunce stálo vysoko nad nízkými budovami táhnoucími se k ochrannovskému hřbitovu. Dotkl se několikrát telefonu, aby se dostal na stránku s esemeskami Tupaarnaq, které zůstaly bez odpovědi. Zíral na ně. Pak se natáhl po cigaretách, zapálil si další a vstal. Ve vzduchu kolem něj zavířil prach. V bytě to kysele páchlo.

„Chce to trochu vzduchu,“ řekl sám sobě.

Dveře balkonu šly snadno otevřít, a když je pustil, ani se nehnuly. Občas foukalo tolik, že je téměř nedokázal udržet.

Zhluboka se nadechl. Promísil čistý arktický vzduch s kouřem z cigarety. Tupaarnaq měla pravdu. Měl s kouřením přestat. V době po nehodě to však bylo najednou to jediné, čeho byl schopen, zapálit si cigaretu a tupě zírat do vzduchu.

Hlavou se mu honily myšlenky. Ještě to nebylo ani dva měsíce, co byl zapletený do Lyberthovy a Ulrikovy

smrti, a teď má napsat článek o třech krvavých sebevraždách, ke kterým došlo před pár dny v Ittoqqortoormiitu ležícím na východním pobřeží. Včera mu šéfredaktor poslal fotky a první svědecké výpovědi. V Ittoqqortoormiitu byl pouze jeden opravdový policajt. Jeho dva asistenti neměli patřičné vzdělání a nebyli stálými zaměstnanci a právě jeden z nich to všechno šéfredaktorovi poslal. Což samozřejmě nebylo vůbec v pořádku a Matthew také vše okamžitě přeposlal Ottesenovi. Ne proto, že by chtěl udávat šéfredaktorovy zdroje, ale proto, že by měli problémy, kdyby ty fotky použili. Bylo tam dost detailních záběrů na mrtvé. Dva z nich měli střelné rány na hrudi a jeden měl prostřelená ústa. Místnost, ve které leželi, připomínala hašišové doupě, ale byl to prostě zřejmě jen domov jednoho z mladíků. Ittoqqortoormiit bylo ošumělé malé městečko podléhající pomalému rozkladu, přestože se mezi zbývajícími 450 obyvateli našly i skupinky lidí, které se ze všech sil snažily udržet městečko naživu. Bylo to nejmenší město v Grónsku, ale pomalu se z něj stávala pouhá osada. Bylo to také nejodlehlejší městečko. Snad úplně nejzapadlejší na celém světě, protože ho od nejbližšího města, Tasiilaqu, dělilo 850 kilometrů hor a ledu.

V tom pokoji v Ittoqqortoormiitu se nacházeli čtyři mladíci, ale jen tři z nich byli mrtví. Ten čtvrtý se také střelil, ale nezemřel. A právě jeho fotka Matthewa přiměla přeposlat to všechno Ottesenovi. Záběr byl pořízen z těsné blízkosti. Celá jedna polovina mladíkova obličeje byla roztrhaná. Rty mu ochable visely a tvář měl ustřelenou, takže mu bylo vidět zuby až k čelisti. Několik zubů měl roztrštěných a jejich bílé střepy byly poházené po rozervané tváři. Obličej měl celý krvavý.

Krk taky. A uprostřed toho všeho bylo oko zírající přímo na fotografa. Pouze jedno. Druhé bylo zalité krví.

Matthew nechal zbytek cigarety sklouznout do sklenice plné vody a nedopalků a pohlédl k hoře Ukkusissat, majestátně se vypínající k modrému nebi za Qinnqorputem, nejvzdálenější čtvrtí Nuuku. Za Ukkusissatem vyčuhovala řada dalších horských vrcholů a hned za nimi začínal pevninský ledovec. Pokud by se člověk postavil na vrchol Ukkusissatu a pohlédl přes ledové pláně směrem k Ittoqqortoormiitu, dělilo by ta dvě místa 1500 kilometrů ledovce. Nic jiného. Žádný život. Nic. Jenom kilometr tlustý ledovcový příkrov o rozloze větší než Francie.

Ten, který se střelil do tváře a přežil, se jmenoval Nukannguaq a z poznámek, které Matthew dostal, to vypadalo, že byli všichni čtyři úplně mimo. Nukannguaq dokonce tvrdil, že ostatní zabil démon a i jeho nutil se zastřelit. Chlapce našli bezprostředně po výstřelu a dopravili ho letecky na Island, do Reykjavíku, kde lékaři celé hodiny bojovali o jeho život a pokoušeli se mu zachránit obličej.

Islandské policii pak Nukannguaq vypověděl, že s kamarády našli sáček plný podomácku vyrobených pilulek a že právě tyhle prášky jim zatemnily mozek. Nejprve každý z nich spolkl dva. Byla to parádní jízda, a tak si jich všichni vzali ještě pár. Tak šest nebo sedm. Reakce se dostavila v podstatě okamžitě. Během pár vteřin to s nimi zamávalo. Jako by se řítili do pekla a podzemní duchové je trhali na kusy. Šťourali se v těch nejtemnějších a nejčernějších koutech jejich nitra. Mladíci řvali a ječeli. Nukannguaq nechápal, co se děje. Najednou prostě seděl na židli a viděl, že ostatní leží v krvi kolem něj. Předchozí výstřely vůbec nevnímal.

Byl přesvědčený, že všechnen ten hluk je jen v jeho hlavě. Když o chvíli později démon roztříštil okenní tabulku, aby se dostal k nim dovnitř, pokusil se zastřelit. Smrt mu připadala jako jediná možnost, jak uniknout démonovu řevu a zkrvaveným mrtvolám ostatních.

Jenže podle šéfredaktorova zdroje v domě po žádných práscích nebyla ani stopa. Ani po démonech. Byla tam jen spousta prázdných láhví a taky pořádná zásoba hašiše. A že hašiš dovádí mladé Gróňany k sebevraždám, je stará známá věc.

Matthew sebral z hromádky na gauči propisku a na zadní stranu jedné z vytištěných fotek mrtvých mladíků z Ittoqqortoormiitu napsal *Sebevražda? Kdo koho zastřelil? Jaké prášky?* Čtyři mladí lidé, kteří se zastřelili více méně najednou ve stejné místnosti a stejnou zbraní, to bylo hodně divoké. Dokonce i na východogrónské poměry.

Matthew se zahleděl na fotku pokoje a snažil se představit si pach hašiše a střelného prachu. Ošoupaný dlaždicový stůl uprostřed místnosti pokrývaly prázdné láhve od piva a dva talíře plné popela a nedopalků, vypadalo to, že od jointů i cigaret. Hodně láhví bylo povalených. Jedna z nich byla předtím plná a nažloutlá tekutina стекла přes zelené dlaždice až na flekatý koberec pod stolem. Na pohovce za stolem leželi dva mladíci, kteří se podle šéfredaktorova zdroje jmenovali Salik a Miki. Oba byli zastřeleni z bezprostřední blízkosti. Salik tam prostě zhrouceně seděl, zatímco Miki se po výstřelu skácel Salikovi na stehna. Salikova mikina a tepláky byly nasáklé krví. Oči měl otevřené a prázdné. Třetí muž ležel na zemi. Konrad. Přepadl dopředu, čelem k zemi. Zadní část hlavy odletěla. Na vlasech měl přilepené hroudy krve a růžové kusy mozku.

6. KAPITOLA

Když Matthew zasedl ke stolku v Elsině kuchyni, bylo krátce po druhé hodině odpoledne. Elsa, matka jeho nevlastní sestry, bydlela v jednom z nízkých ošuntělých paneláků nahoře na Radiofjeldetu kousek od jeho vlastního bytu. Často si říkal, že je navštíví, ale zas tak často tam nechodil, protože jeho vlastní situace byla dost chaotická a zmatená. Už jen to, že byl odjakživa sám a teď najednou dostal sestru, se ho dotklo víc, než čekal.

Matthew se napjatě pousmál a sklonil pohled ke stolu. Obálka byla bílá, standardní a nebyl na ní uveden odesílatel. Bylo na ní napsáno jenom Matthewovo jméno, přestože dopis byl zaslán na Elsinu adresu.

„Chceš kafe?“

„Ne, díky.“ Matthew si prohlížel písmo na obálce. Když ji otevíral, ucítil, jak mu na čele vyráží pot.

„Je v ní dopis?“ zeptala se Elsa.

Přikývl a vytáhl z ní kus papíru. „Myslím, že to je od Toma,“ vyslovil chraptivě a položil papír na stůl, aby na něj viděla.

Čítávám *tvoje články v Sermitsiaqu. Přijed' do Ittoqqortoormiitu. Dům číslo 87. Povím ti o Tupilaku. Víc tam toho nebylo.*

„Po pětadvaceti letech mi najednou chce vyprávět o nějakém tupilaku?“ dodal Matthew nepřítomně. V břiše ucítil nervózní tlak, vstal a vyšel z kuchyně. A pak i z bytu.

Venku stále svítilo slunce, ale už se sklánělo. Žhnoucí záře barvila celý svět do oranžova. Matthew zíral do nebe.

Postrádal svého otce už tak dlouho, že se jeho stesk proměnil ve zvláštní stav připomínající ze všeho nejvíc nenávist, kterou cítíme k lidem, o nichž si už ani nepamatujeme, proč je nenávidíme.

„Jsi v pořádku?“ strchovala se Elsa, když se Matthew o pár minut později vrátil do kuchyně.

Matthew přikývl a promnul si víčka.

„Myslíš, že váš otec teď žije tam?“ pokračovala Elsa. „V Ittoqqortoormiitu?“

„Nemám tušení,“ odpověděl Matthew a posadil se zase na židli k malému kuchyňskému stolu. „Ale je to jeho písmo. Mám starou pohlednici z devadesátého roku, kterou mámě a mně poslal, a to písmo je stejné. Prohlížel jsem si ji snad tisíckrát, takže nemám nejmenší pochyby. Ten lístek napsal můj otec.“

„I já ten rukopis poznávám,“ přitakala Elsa. „A bylo by mu podobné skrývat se tam někde. Byl tak nějak neustále na útěku, takže čím odlehlejší místo, tím lepší.“

Matthew pohlédl na fotografii nevlastní sestry na lednici za Elsou. „Co si o Tomovi myslí Arnaq?“

„Dřív jsme se o něm vlastně nikdy pořádně nebavili, ale když se vzpamatovala z toho, že má najednou bratra, začala se vyptávat na nejrůznější věci. Řekla bych, že by ho ráda viděla. Ale je to už tak dávno. Vždyť zmizel, když byly Arnaq pouhé dva roky.“

Matthew sklopil pohled k dopisu. „Je Arnaq doma?“

„Ne, přijeli jí na návštěvu tři kamarádi, se kterými studovala na internátní škole v Dánsku. Vzali si stany a další vybavení a vyrazili do Faerského přístavu.“

Zvedl oči. „Budou tam i spát?“

„Jo, myslím, že to pro ně bude zážitek. Ti její tři kamarádi v Grónsku ještě nebyli, takže to pro ně bude všechno nové a Faerský přístav je přece úplně opuštěný.“

Matthew přikývl. „Jak dlouho tam chtějí zůstat?“

„Minimálně do neděle,“ usmála se Elsa. „Vzali si spoustu oblečení, mají pořádné spacáky, a když na to přijde, můžou přece přespat i v některém z domů, i když mají všechna okna rozbitá.“

„To je fakt... Jen by se měli držet dál od toho starého mola.“

„Tam jste našli v létě tu dívku?“

„Jo, ale myslel jsem to spíš proto, že to molo je na spadnutí.“

„Byla mrtvá už dlouho, ne?“

„Jo, stalo se to v sedmdesátém třetím, takže to tě trápit nemusí.“

Elsa se usmála a usrkla kávy. „No jo, však mě to taky netrápí, jinak bych jim tam nedovolila jet. A můj přítel Lars, který je tam lodí dovezl a zase je přiveze, mi slíbil, že tam každý den zajede, aby se ujistil, že je všechno v pořádku.“

„To je dobře... Není tam signál.“

„Já vím, že ne, tam nebyl nikdy.“ Nahnula hlavu na stranu. „Lars vyučuje na gymnáziu, takže si dokáže přesně představit, na co mladí v Arnačině věku myslí.“

„A Arnaq se na gymnáziu líbí?“

„Myslím, že ano. Vypadá spokojeně a pořád se tam něco děje.“

„A teď se navíc ještě vynořil náš otec.“

Elsa přikývla a pohled jí zmatněl.

„Až se Arnaq vrátí, trochu si s ní o tom promluvíme,“ navrhl Matthew.

„Díky.“

Matthew pohlédl na krátký vzkaz v dopise. Čelo se mu zkrabatilo. „O tátovi jsem slyšel naposledy před čtyřiceti lety.“

„Umí se dokonale vypařit,“ ozvala se Elsa. Bloudila prsty po oušku hrníčku. „Vzpomínáš, jak jsem ti vyprávěla o muži, ze kterého Tom dostal strach?“

Matthew na ni pohlédl. „Ne tak úplně; za posledních pár měsíců se toho přihodilo tolik.“

„Ten chlap se objevil krátce předtím, než Tom zmizel,“ pokračovala.

„Aha... Někdo z jeho armádních let, ne?“

„Přesně tak a Tom z něj měl strach, byl to cizinec.“

„A proto tedy opustil Nuuk?“

„To nevím. Zmizel prostě ze dne na den a ani já jsem o něm od té doby už nikdy neslyšela. Ale asi jo, Tom se toho cizince hrozně bál, za živého boha nechtěl chodit do města a pak byl najednou pryč.“

„Víš, kdo to byl? Ten cizinec?“

„Našla jsem ho,“ odpoví Elsa s pohledem upřeným kamsi do dálky. „Když ho Tom poprvé zahlédl, byl ten chlápek na cestě k jedné z budov samosprávy. Tom najednou zbledl jako mrtvola a okamžitě chtěl jít domů. Řekl, že se jmenuje *Briggs*. Když jsme dorazili domů, odešel Tom okamžitě na záchod a zůstal tam několik hodin.“

„Ale tys ho našla? Toho muže? Briggse?“

„Když Tom zmizel, měla jsem hrozné obavy, co se mu stalo, a tak jsem tam šla a ptala se po tom Briggsovi.“

Byl tam, ale řekl mi, že žádného Toma nezná. Moc jsem mu nevěřila. Jedna z mých sestřenic pracuje ve stejné budově a pověděla mi, že pokud ví, je Briggs bývalý americký důstojník z Thule, a teď se stal šéfem oddělení lidských zdrojů v samosprávě. Řekla mi taky, že uměl dánsky jen pár slov, když nastoupil, ale pak se jazyk bleskově doučil.“

„Ale nezjistila jsi, proč se ho táta tak bál?“

„Ne... a po pár měsících jsem už nejspíš ztratila víru, že se Tom zase vynoří. Nebyl koneckonců nikde registrovaný, takže policajti nemohli nic dělat. A nejspíš ani moc nechtěli.“

„Myslíš, že ten Briggs tam pořád je?“

„To netuším.“ Elsa pohlédla k oknu na konci úzké kuchyně. Bylo z něj vidět jen další polorozpadlý panelák.

Matthew sebral obálku a pohlédl na Elsu. „Máš nějakou fotku Toma s Arnaq dohromady?“

Elsa stiskla oči a pomalu přikývla. „Tom se nikdy nechtěl fotit, ale pár fotek myslím mám. Z konfirmace dcery mojí starší sestry.“ Odsunula židli a vstala. „Počkej, podívám se.“